

lige Situation, at Jernbanerne ikke kunne faa Lov til at paabegynde Driften, synes jeg, vi ere nødte til at resignere paa enkelte Omraader, navnlig da det ikke er principielle Omraader. Naar et æret Medlem — det var vist for Resten ogsaa det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) — mente, at det var ikke saa farligt, om man ikke fik denne Lov, for det lod sig nok gøre paa en eller anden Maade at faa Driften paabegyndt paa de nye Baner, vil jeg sige, at vi maa huske paa, at de, der have tegnet Bidrag, have haft Lov til at tegne dem under den bestemte Forudsætning, at deres Bidrag til en vis Grad bleve dækkede ved den Part af Jernbaneskylden, som de kunde faa, og at det vilde være fuldt berettiget, om de, hvis dette Lovforslag ikke bliver til Lov, trak deres Tilskud tilbage og sagde: Naar vi ikke have faaet en Lov om Jernbaneskyld, føle vi os ikke længere bundne til de Tilskud, vi have tegnet. Og saa kunde man begynde forfra, og hvordan man i det hele vilde komme omkring ved det der, hvor man nu har bygget Jernbaner, forstaar jeg ikke. Jeg ved ikke, om man skal tilbagebetale det, som Kommuner eller private have tegnet under en Forudsætning, som ikke holder Stik. Altsaa, baade det ene og det andet Forhold gør, at vi i Virkeligheden maa være glade for, at der er Udsigt til at faa Sagen ført igennem paa et saa tilfredsstillende Grundlag, som jeg indrømmer, det i Virkeligheden er. Og idet jeg slutter, gør jeg opmærksom paa, at naar det er lykkedes efter en saa kort Behandling, som det maa indrømmes, det har været, en Behandling, der begyndte her i Folketinget den 14. April i Fjor og sluttede, tror jeg, den 3. eller 4. Maj, og en Behandling i Landstinget i denne Rigsdags-samling, som ganske vist blev indledet i Begyndelsen af Samlingen, men som enhver, der har læst Landstingets Betænkning, vil have set i Virkeligheden ikke blev paabegyndt før efter Juleferien paa Grund af forskellige Forhold, som jeg ikke skal referere, og som saa paa ny blev standset, fordi der var foregaaet et Trafikminister-skifte, noget, der jo er gaaet paa af og til, at faa Lovforslaget frem, er det for mig Vidnesbyrd om, at det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget: at de Ejendomme, som have Fordel af Jernbane-anlæg, skulle afstaa en Del af denne Fordel til Jernbaneanlægget i Form af en Skat, er saa godt, at det har kunnet vinde igennem langt hurtigere, end man maaske

til at begynde med havde turdet haabe, og har kunnet vinde igennem trods de mange vanskelige Forhold, som Behandlingen har haft saavel i Fjor i Folketinget, hvor den kom i Slutningen af Samlingen, som i dette Aar i Landstinget, hvor Sagens Behandling er bleven forhalet. Der er bl. a. hele 3 Trafikministre, som have haft Sagen til Behandling. Ikke desto mindre er det altsaa lykkedes at faa det frem, og det er som sagt for mig Vidnesbyrd om, at selve Sagens Kærne er af en saadan Natur, at den i sig selv har indeholdt tilstrækkelige Motiver til at blive vedtaget, og det forekommer mig at være Vidnesbyrd om, at det er en heldig Tanke, som i sin Tid blev udkastet af daværende Minister Høgsbro. Tanken har vist sig saa levedygtig, at den trods de vanskelige Forhold nu har Udsigt til i Løbet af ikke ret mange Dage at komme frem til Virkeliggørelse.

J. Andersen: Overfor det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) vil jeg sige, at jeg ikke har tilkendegivet min Enighed med det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) om Vanskeligheden ved at vurdere, for det sagde nemlig det ærede Medlem fra Svendborg saa vidt mig bekendt ikke noget om. Han sagde derimod, at han ansaa det for givet, at disse Vurderinger vilde blive i høj Grad uensartede ud over hele Landet, og det tror jeg ogsaa, og jeg gjorde gældende, at det var til en vis Grad Tilfældet med den nuværende Ejendomsskyldvurdering, den er ogsaa noget forskellig for de forskellige Egne af Landet. Med Hensyn til Bemærkningen om, at de private og Kommunerne skulde have tegnet deres Bidrag under Hensyn til, at de skulde faa en vis Del tilbage gennem Værdistigningsafgiften, maa jeg sige, at det naturligvis er rigtigt, men det er dog vist ikke saaledes, at nogen af dem, som have tegnet en Sum, have tænkt sig, at de kunde faa en bestemt Minimumskapital tilbage deraf. Noget saadant have de ikke kunnet tænke, for de vidste ikke, hvorledes denne Værdistigningsskat vilde blive. De have overhovedet ingen Anelse om, hvorvidt det kunde blive noget nævneværdigt, og jeg tror ikke, at den Værdistigningsskat, her foreslaas, paa nogen Maade bliver saaledes, at den er nævneværdig for dem, som have tegnet private Tilskud.

Overfor det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) vil jeg gøre den Indrømmelse, at naar jeg har brugt Ordet Forsamlingshuse, er det ikke rigtigt, thi § 5